reUNIRE

Antologie de literatură tânără

Carte apărută cu sprijinul Centrului Cultural Judeţean Arad, în cadrul proiectului "reUNIRE"

Proiectul reUNIRE a cuprins un concurs județean de literatură și ateliere de scriere creativă care s-au desfășurat în licee și colegii din județul Arad.

Din juriu au făcut parte:
Florin Iaru
Dan Mircea Cipariu
Ioan Matiuţ
Eugen Rogojan

În urma deliberării, juriul a selectat autorii care îndeplinesc condiţiile pentru a fi publicaţi în antologie. S-a considerat că nu se impune o departajare valorică între concurenţii declaraţi câștigători, toţi având șanse egale să confirme în viitor.

Editor: Ioan Matiuţ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
reUNIRE : antologie selectivă de literatură, a participanţilor la concursul Judeţean "reUNIRE". - Arad : Mirador, 2018
ISBN 978-973-164-269-7

821.135.1

Editura MIRADOR
miradorul@yahoo.com

reUNIRE

Antologie de literatură tânără

Editura MIRADOR
ARAD, 2018

La vânătoare de talente

Ca orice altă țară (luați una la întâmplare), România geme de talente mici. Mici ca vârstă. Sunt tot atâția copii mișto la noi câți sunt și în Japonia sau Argentina, să zicem. Oricâte calcule spăimoase am face, statistica scoate din joben curba lui Gauss și ne demonstrează matematic că nu e cazul să fim pesimiști. Poate că nu suntem mai buni, dar cu siguranță nu suntem nici mai răi ca alții. Totul e ce facem noi (da, noi, maturii, cei cu pâinea și cuțitul, cu expertiza și cuvântul) din aceste generații succesive. Așa cum îi creștem, așa îi și avem. Nu cred că e nevoie să spun că avem cel mai mare procentaj european de analfabetism funcțional. Cei mai mulți cetățeni pe cap de locuitor, care citesc, dar nu înțeleg ce citesc – la noi trăiesc, muncesc și mor. Din cauza asta, lupta cu cuvântul scris e pierdută din start. 8 milioane de concetățeni nu deschid niciodată vreo carte, alte 7 milioane nu se ating de a doua. În aceste condiții, a vorbi despre cultură și mai ales despre cultura de mase e o utopie.

Cum ajung oameni de o condiție psihologică normală și capabilă de o minimă performanță să își altereze orice șansă de a cunoaște lumea, în imensa ei bogăție? Simplu. Se dezvață să citească în copilărie și adolescență, sărăcesc pierzând până la maturitate bagajul minim de cuvinte. De aici, închiderea fontanelei cunoașterii e următoarea treaptă. Dincolo de acest trist eveniment nu mai e nimic. O existență brută și brutală. Or, tocmai școala trebuie (da, trebuie!) chemată să facă lumină și să aducă bucurie. Pentru că literatura, arta, științele sunt bucurie și diversitate, exerciții practice de empatie, de plasticitate intelectuală. Ele nu cresc în copac și nici nu cad din cer. Sunt rezultatul anilor de studiu și, neapărat, al talentului, dăruirii și gândirii profesorale în perspectivă.

De aceea, nu poate decât să ne bucure inițiativa Centrului Cultural Județean Arad, care, în mijlocul toamnei, a organizat Concursul și atelierul de scriere creativă reUNIRE. A fost un tur de forță în tot județul. Liceele alese s-au dovedit a fi pline ochi de copii care visează să scrie, să fie autori și, ceea ce e cel mai important lucru, să-și transmită visurile, speranțele și viziunile celor din jur. Le enumăr în ordine: 29 octombrie, Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr" din Pecica; 30 octombrie, Liceul Tehnologic „Ștefan Hell" din Sântana; 31 octombrie, Liceul Teoretic "J. G. Tajovsky" din Nădlac; 1 noiembrie, Colegiul Național „Vasile Goldiș" și 2 noiembrie, Colegiul Național „Elena Ghiba-Birta", ambele din Arad.

Să nu-și închipuie nimeni că toți elevii, mai mari sau mai mici, ne-au dat pe spate. Nici că am întâlnit peste tot elementele unei geografii spirituale interioare. Cele mai multe compuneri au fost școlărești, altele, imitații. În orele care au urmat recitalurilor, Dan Mircea Cipariu și subsemnatul am discutat chestiuni fundamentale (dar simple) ale scrisului. Cum să transmiți, ce să transmiți și cui să transmiți. Diferența dintre denotativ și conotativ. Diferența dintre original și formal. Am fost oarecum uniți și întristați să constatăm că doar câțiva dintre tineri citiseră mai mult de buchea cărții, că înotaseră, măcar câteva secunde în fluviul înșelător al liricii moderne. Am explicat că, la fel ca în orice artă sau meserie, scrisul înseamnă citit temeinic și înțelegere. Și că măiestria, adică abilitatea de a obține obiectul visat vine dintr-un exercițiu constant. Dar surpriza cea mai mare și cea mai plăcută au reprezentat-o câteva priviri care s-au luminat. Când am explicat diferența dintre referatul literar copiat de pe net și perceperea fenomenului viu, nemijlocit, asistența s-a încălzit. Carevasăzică literatura nu e nici un tărâm interzis, nici țara nimănui.

Al doilea lucru revelator a fost însăși capacitatea de a face din experiența ta de viață o experiență colectivă, revelatoare. Cu câteva condiții: să fii sincer, să știi ce spui și (mă repet) să fi citit fără pauză, fără oboseală, cu plăcere. Restul vine de la sine.

Așadar, iată o antologie a celor mai tinere talente din județ. Dincolo de stângăcii, dincolo de șovăiri, dincolo de confuzii și exagerări, dintre acești "copii" se va ridica generația de mâine. Și, dacă lucrurile ar sta la fel în toate județele României, am avea (dați-mi voie să glumesc) o producție record de artiști tineri pe cap de locuitor. Imaginați-vă că, anual, fiecare județ ar da măcar cinci scriitori. Ar fi o minune!

Deschideți cartea! S-ar putea să fiți contemporani cu nașterea unei generații!

Florin Iaru

Categoria sub 14 ani

Denis Barany
Sunt din Nădlac și îmi place să joc fotbal, judo, să mă joc în curtea școlii. Anotimpul meu treferat este vara, iar materia mea preferată este Matematica.

Școala mea de aur,
suntem niște tauri.

Toți suntem la fel!
niște porumbei.

Copii norocoși,
Rebeli și frumoși.

Curcubeul

Roșu! - vine Moș Crăciun,
Mereu de pe drum.

Portocaliu ca portocala,
o mănânc ca ciocolata.

Galben ca un soare,
mă bronzez la mare.

Verde ca iarba,
jucăm toată vara.

Albastru ca apa,
mă scald cu lopata.

Violet frumos,
Ce copil voios!

Telefonul

Lumea are telefon,
ce înseamnă semafor.

Telefoanele conduc regate,
Șapte state într-o roată.

Unii sunt obsedați,
alții sunt posedați.

Facem noi azi ceva
să schimbăm lumea?

Mingea

Minge, minge,
cine ești?

Ești mai mare sau mai mică,
poți fi chiar și o pitică.

Eu pe tine te ador,
fotbalistul amator.

Daniela Ondejovics
Îmi place să scriu compuneri și poezii, să desenez și să citesc. Nu îmi place să ridic greutăți, să merg pe jos sau să primesc o notă mică. Materia mea preferată este Limba Franceză.

Fructele

Mărul roșu și gustos,
Este foarte sănătos.

Para galbenă, drăguță,
Am pus-o într-o căruță.

Strugurelul mititel
Este tare voinicel

Căpșunile cu punctulețe,
Le-am adunat în coșulețe.

Banana, preferata mea,
Doar în coșulețul meu stătea.

Fructe preferate,
Le mănânc pe toate!

Anastasia Maria Solomie

Am 11 ani și sunt elevă la Colegiul de Arte „Sabin Drăgoi” din Arad, unde studiez flautul. De asemenea, cânt la pian și chitară. Am reprezentat Aradul la peste 70 de concursuri și festivaluri din țară și din străinătate. Pasiunea pentru poezie am descoperit-o la 6 ani, în cadrul Cercului de jurnalistică de la Palatul Copiilor din Arad. De atunci și până acum am participat la mai multe concursuri naționale și internaționale și, în 2017, am avut publicată o poezie în volumul de poezii pentru tinerii poeți din Serbia.

Buburuza

Primăvara bate la ușă,
Ghioceii au înflorit
Zboară veseli fluturașii,
Păsărelele au sosit.

Buburuza cea vestită
Stă pe floare tolănită
E cochetă și înnoită,
Balerină e de mică.

Când pe floare, când pe frunză,
Se sucește, se învârtește
Dansul ei de primăvară
Pe noi ne înveselește.

- Ce faci tu aici micuță gâză?
Îi șoptește un ghiocel
- Azi sunt veselă, vezi bine,
Că lumea se uită la mine.

Ciocosat

Era o prințesă bună
Și destul de nebună.
A răpit-o un Căpcăun
Și-a dus-o în ciocoturn.

Prințul Alb când a aflat
Într-acolo s-a îndreptat,
Iar prințesa delicioasă
Se simțea Cenușăreasă.

De acolo au evadat
Și s-au dus în Ciocosat,
Unde au fost încoronați
Cu ciocolată de împărați.

Sclipiri de iarnă

Din cer cad fulgi sclipitori
Ce se așternu ușor, ușor
Zâna Iarnă îi așteaptă,
Pe copiii zâmbitori.
Oameni de zăpadă albi,
Se zăresc printre brăduți
Cu ochi negri și micuți
Clinchete de zurgălăi.
Îl trezesc pe Moș Crăciun
Care pleacă în grabă mare,
La copii nerăbdători
Ce-l așteaptă pe la geam

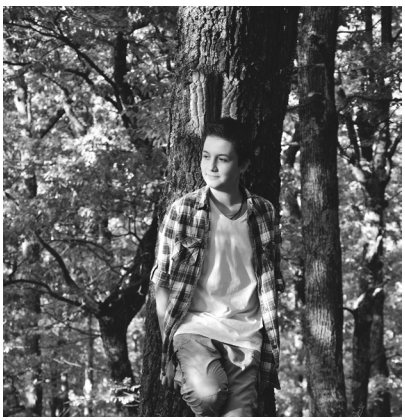

Dorin Ungureanu
Am 13 ani, sunt Highlord in World of Warcraft, jurnalist, chitarist cu concerte la activ, poet, înotător și dansator cu prea puțin timp și, nu în ultimul rând, premiant și iubitor de natură.

Fluturi de gheață

Fluturi de geață ce iarna cad mereu
Au pus o perdea argintie pe geamul meu.
Ca-n povești - afară ninge nestăvilit.
Printre clădiri-nghețate fulgi cad la nesfârșit.

În vatra înnecată-n fum
Cărbunii veșnic ard
Cum cad și fulgi de sus din cer,
...Dar cum- i- atingi, așa ei pier.

Destinul

În orașul de argint,
Larma zilei a-ncetat.
Acum noaptea a venit
Și orașul s-a-necat,
Într-o liniște profundă -
Nestrapunsă de nimic...

Doar un om neliniștit
Se mai plimbă-n străzi grăbit,
Căutând un adăpost,
De viitorul neștiut;
Însă nicăieri n-avea,
Să găsească acel loc:
Căci viitorul bun sau rău
Îl va urmări mereu.

Degeaba

Degeaba ești faimos dacă lumea nu-ți știe chipul,
Dacă nu-ți știe dorul, tu treci prin viață ca-n clepsidră nisipul.
Deageaba vrei să lași în urmă ceva frumos, ceva nemuritor,
Dacă atunci când ești cu un picior în groapă lumea-ți rupe și celălalt picior.
Atunci te clatini tare, nesigur, ca-ntr-o apocaliptică furtună
Și-ți cauți salvarea agățându-te de a destinului mână.
Dar cazi... căci viața-i efemeră și moartea e eternă!

Abstract

Visul, o magie plină de culoare,
Un soare într-o iarnă cu prea multă gheață.
Imaginația este ultima frontieră
Dintre tine și puterea nelimitată.
Poți să-ți imaginezi o casă pe lună,
Sau o piscină cu un rechin plin de spini.

Nimeni nu e-un ratat;
Înafară de omul care se uită-n oglindă
Și nu-și vede chipul plin de potențial.
Dar prea mulți oameni nu își văd chipul,
Se închid singuri într-o iarnă eternă,
Pun o barieră de metal între ei și lumea externă.
Dar la final toți vom ajunge în norii de vată.

Artă

Un tablou are propria-i voce,
Nu doar roșu multicolor.
Ca și omul lipsit de papuci și de cămașă
Așa este și muzica lipsită de culori.
Cei mai mari artiști sunt cei ce pictează pe foi sau pe caiete,
Nu cei ce desenează cu mouse documente.
Arta adevărată nu necesită cabluri
Ea este liberă și spontană.

Categoria 14 -20 ani

Iulia Banciu
Am 16 ani, sunt elevă la Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” din Arad și, printre altele, îmi place să fac fotografii și să citesc.

Pereții

Cei patru pereți care te văd zilnic
În toate ipostazele, îți scormonesc sufletul.
Absorbit de viața cotidiană, probleme minore
Nu le dai importanță, dar ei te urmăresc.

Am încercat să vorbesc cu pereții tăi
În speranța de a te cunoaște.
Le-am spus despre a mea mare iubire,
Dar nu mă ascultau, se concentrau doar pe tine.

Erau absorbiți de fiecare mișcare a ta,
Parcă încercau să memoreze totul
Printre straturile de ciment.
Am realizat că și ei simt...
Iubirea.

Îmbrățișarea

Dacă aș putea imortaliza acel moment
Să îl pun în ramă, undeva lângă inimă.
Poate așa, o să pot păstra
Căldura brațelor tale.

Cuvintele tale încă le mai aud,
Un ecou vag, care îmi dă speranță.
Erai pacea din tot acel haos interior,
Iar acel moment părea infinit.

Puteam să îți aud inima în ritm alert,
Erai speriat, la fel ca mine.
Doi copii jucându-se de-a adulții,
Mișunând printr-un ocean de sentimente.

Așteptarea

Îmi sprijin mâinile de pervaz
Și mă uit la ploaia ce lovea geamul.
Mici dinozauri în stomac, care strigau.
Îmi spuneau să plec, că tu nu sosești.

Zeci de oameni trec pe coridor
Nu le dau importanță, te caut pe tine.
Inima mea refuză să mai bată,
Iar vidul mă înconjoară în lipsa ta.

Cristina Borteş

Am 17 ani și sunt elevă la Liceul Tehnologic „Stefan Hell” din Sântana, o fire comunicativă, ageră și cu simțul umorului, îmi place să citesc, să joc tenis și să interacționez cu oameni noi. Cartea mea preferată este „Atracția”, de Sylvia Day. Autorii mei preferați sunt George Coșbuc, Tudor Arghezi, Mihai Eminescu și de curând am descoperit poezia contemporană, care mi se pare inedită.

GÂNDURI

Mi te imaginez cu sufletul gol,
Nerostitele cuvinte-mi transmit un simbol.
Mă privești întrebător dintr-o parte,
Cum să ne iubim ca la carte.

Formăm cu siguranță o ecuație,
Ne potrivim mai bine ca o formație.
Cuvintele-ți pline de seducție,
Mă înnebunesc și asta iese din discuție!

De înnebunit, mă înnebunești,
Ia-o mai ușor să nu greșești.
Rostește-mi cuvintele încetișor,
Așa devii sigur mai atrăgător!

Denisa Borzași

Am 15 ani și studiez la Colegiul Național „Vasile Goldiș” din Arad. Pasiunile-mi sunt multe, pentru că de-a lungul anilor descopăr tot mai multe lucruri care îmi plac. Printre ele ar fi cântecul, dansul, modellingul și, desigur, scrisul. Toate mă ajută să mă exprim, însă scrisul îmi dă ocazia de a mă afirma fără a fi întreruptă de ceilalți.

Stelelor

În seara asta privesc din nou,
în noaptea rece,
un tablou.

Mă uit pe cer să le zăresc,
dar nu le mai găsesc.

Teama m-a pătruns - nu cumva să dispară,
nu cumva să moară
speranțele și visele mele
prefăcute-n praf
de stele

Vă rog, stele, nu plecați,
gândul nu-mi întunecați,
rămâneți pe cer, în noapte,
în cântecul meu de șoapte,
în porți de dor.
Nu mă lăsați să mor

În tramvai

Tramvaiul se zgâlțâie pe fundal
În mintea mea, o furtună
Afara, cer senin.
Oamenii din jurul meu vorbesc,
Nu îi aud, stau închisă între bare.
Inspir, expir, supraviețuiesc.

În căști, o explozie de sunete
Acompaniată de o voce oarecare
Versurile nu mai au nici o importanță acum.
Peisajul din spatele geamului se schimbă,
Dar nu sunt captată de mișcare.
Clipesc, zâmbesc, mă pierd in vid.

Roxana Colompar
Sunt elevă în clasa X B la Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr” din Pecica. Îmi place să cânt și să dansez. Fac parte din trupa de teatru amator a liceului. Scriu poezii de mică dar le-am păstrat doar pe cele din ultimul an.

Toamnă roșie

Frunze-n josul râului
frunze-n gânduri
adunate de vânturi
frunze, frunze…..

Unde au dispărut aleile?
sub frunze roșii
căzute din bolta roșiatică
frunze de toamnă tomnatică
cu stropi le acoperă ploile.

Teodora Danciu

Mi se zice Teo Danciu, am 16 ani și sunt elevă la Colegiul Național „Elena Ghiba Birta”. Îmi place să scriu proză scurtă și să călătoresc.

Scările

Scările erau vopsite cu un strat gros de vișiniu, pușcat pe-alocuri. Înalte, din tablă strălucitoare care scârțâia insuportabil când cei doi adolescenți urcau în fugă, construcția firavă și lungă semăna cu scheletul unui animal bolnav, slăbănog. Erau în formă de spirală și fără vreo utilitate anume în afara imitării unui foișor. Vara, Nora și Călin umpleau paharele festive de scotch șterpelite din vitrina impunătoare din sufrageria Norei cu apă, suc de portocale roșii și gheață, înșfăcau o pătură și se cocoțau în vârful scărilor. Fie apus, miezul zilei sau vreo noapte târzie, fiecare revenea negreșit în oaza asta de metal, strâmbă și mai gata-gata să se dărâme. Faimoasa construcție era cu puțin mai înaltă decât casa fetei și îți permitea să admiri o priveliște ușor deprimantă. În stânga, două dealuri sfrijite, semănând cu umerii unui tânăr gâb, înveliți într-o pătură gălbuie de iarbă bătută de soare. Pe deal vedeai rar câțiva oameni trecând agale. Cei doi admirau cerul în zilele de iarnă în care acesta părea un morman de vată murdară, dar și vara când părea apa murdărită de acuarele roz.

Adevărul e că nu se știe exact cum au ajuns cei doi să găsească atâta confort unul în celălalt, stând ca doi cocostârci solitari și privind în jos. După fiecare zi, mai mult sau mai puțin solicitantă, după fiecare weekend ratat sau reușit, o carte răscolitoare, o cafea acră, o întâlnire bizară, se întorceau ca niște melci răniți în cochilia lor comună, povestindu-și oful. De sus, din avion, nu conta dacă ți-ai făcut sau nu tema, ce muzică asculți, dacă ai lăsat vase nespălate în chiuvetă. De sus, fix de pe ultima treaptă, nu te aude nimeni. Cioburile din curte nu zgârie, cuvintele nu dor. Tu doar planezi, observi lumea, ca un fel de zeu. Câteva minute, oamenii sunt doar pete bej, difuze, mici insecte.

Uneori, amândoi tac, alteori vorbesc încontinuu, alteori scriu, dar ce era așa special la conexiunea lor, era liniștea. Pacea care venea odată cu deconectarea de oameni, adierile calme de vânt. Erau deasupra lumii înotând în piscine de suc de portocale și povești fără început sau sfârșit.

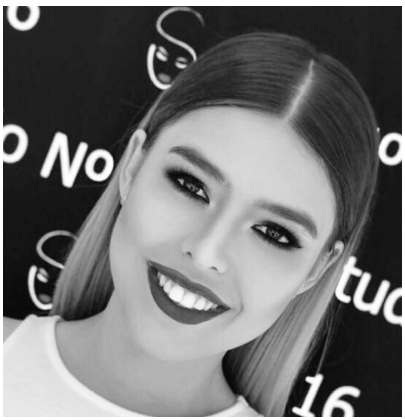

Andreea Doboș
Am 17 ani și sunt în clasa a XI-a la Colegiul Național „Vasile Goldiș” din Arad. Pasiunea mea este istoria, dar îmi place și să transfigurez realitatea din jurul meu prin forme și culori. În momentele de melancolie mă joc cu vorbele. Citesc și scriu poezii.

Compoziție

Te-aș desena
pe vitraliile unei catedrale
în culori de violet
și de roșu aprins
să-mi fii răgaz şi rugăciune.

Te-aș desena
pe bolțile lumii
în zbor înalt de rândunici
să răsari și să apui
ca un astru plăpând.

Te-aș desena
pe pânze din muzee
să fii văzut de mii de ochi,
dar tare mi-e teamă
să nu te-ndrăgească vreun străin.

Te-aș iubi
ca pe-o carte cu file de mătase,
dar mi-e teamă
că nu mai știu
să te visez
să te desenez

Ema Fabri

Am 17 ani și sunt elevă la Liceul „Jozef Gregor Tajovský” din Nădlac. Sunt de etnie slovacă, îmi plac foarte mult dansurile populare slovăcești și fac parte de șase ani dintr-un ansamblu folcloric. Al doilea lucru care mă liniștește este cititul și scrisul. Cu scrisul, însă, nu mă prea laud față de familie, pentru că știu că n-aș avea suport din partea lor. Ce-mi doresc pentru viitor este să ajung în Slovacia, să urmez facultatea de dansuri.

Lumina

arde lumina
arde întunericul

apeși pe un buton
totul se stinge

lumina
întunericul
viața

Limba

atâtea limbi vorbite
pe-ntregul pământ

în rai
      în iad
accesăm doar una

Poveste

mă plimb cu trenul
ajung într-o altă lume
văd copaci din acadele
și nori în curcubeu

sunt într-o poveste
cu pași repezi
mă îndrept către prinț
sau
către prințesa

care zace în mine

Prietenia

ce este prietenia

două voci
aceleași cuvinte
adormite sub roua dimineții

două emoții
(ne) simțite de voi
cei care vorbiți
cu noi
nu despre noi

chiar astăzi
în amurg

Ea și el

ea stătea pe o bancă
el pe alta

amândoi
trăiau într-o privire
ea se ascundea
în lacrimi
el într-o îmbrățișare

așa s-au născut ei

Boris Horvath-Pădurean
Am 16 ani, sunt în clasa a XI-a la Liceul Teoretic „Jozsef Gregor Tajovsky" din Nădlac. 70% din timpul liber mi-l ocup cu somnul, iar restul de 30% cu absolut orice nu are legătură cu școala. Sunt ambivert, ușor antisocial, mă consider amuzant, chiar dacă majoritatea nu îmi înțelege glumele. Las mereu logica să ia deciziile în locul meu.

XXX

Venim aici noi zi de zi,
cu pietre la rinichi și apă la plămâni,
apa trece,
dar pietrele rămân

XXX

Iarna ai vrea 50°C
și tu primesti 5°C,
vara ai vrea o bere rece
și nu primești nimic.

XXX

Râdeau colegii de mine
că ei au scris mai mult.
E ușor să scrii tu versuri
când oricum nu ai ce să spui

XXX

dacă toată lumea ar fi fericită
poate nimeni nu ar mai fi
sau poate ar fi

iarnă

XXX

mulți oameni au constatat că sunt un idiot
am înțeles

mulți (nu) au dreptate

Amina Lup

18 ani, elevă la Liceul Tehnologic „Stefan Hell” din Sântana. Scriu de la 12 ani și, de fiecare dată când am impresia că lumea din jurul meu nu mă înțelege, îmi aștern gândurile pe hârtie. Am reușit să mă îndrăgostesc iremediabil de George Bacovia și Lucian Blaga. Dacă ar fi să îmi fac o autocaracterizare, aș spune că sunt o fire competitivă și altruistă, o introvertită, timidă, emotivă și totuși, uneori puțin arogantă.

Muză

Mă găsești acolo unde muntele atinge cerul
În inima lumii în care am trăit atât de liber
Printre înțelepții copaci pe care nu-i atinge răul,
În sufletul pădurii cel plin de mister.

Lângă micul pârâu ce coboară din creastă,
Cana de lemn stă cuminte și așteaptă,
De ți-e sete, bea licoarea de viață
Și urcă-n nori și mă găsești de-ndată...

Brazii înalți și verzi îți vor fi călăuză,
Înspre drumul spre liniștita poiană –
Acolo mă găsești, haide să-mi fii muză!
Vino acum! să nu mai vii pe seară...

Fatum

De aș găsi rostul vieții mele
Pe rămurele vii de nuc,
Scris cu un stilou din pene
De unde vin și-unde mă duc...

Aș ști că de acum încolo,
Sunt un exemplar pierdut
Aruncat de colo-colo,
Ca pe un obiect de lut.

Fără dreptul de a spune
Şi de-a exprima ce simt,
Vag nelăsator de urme
Și pierdut în vastul timp...

E destinul, mulți ar zice,
Ce nu îl putem schimba!
Îl putem în schimb prezice
Cu teama de a-l asculta...

Emoție

Soarele se ascunde rapid după nori,
O furtună mânioasă stă să înceapă.
Vântul coleric și el începe să bată
Picuri încep să cadă, iar ploaia-i în toi!

Miresme ale florilor de primăvară,
Sunt duse-n văzduh de vuiet,
Smulse-s petalele și cu ele un puiet...
Dansează în cercuri în agitația de-afară!

Pământul liniștit începea să fiarbă,
Sub apa ce-n șiroaie furioase curgea,
Grațioasă și fină peste tot pătrundea
N-a rămas niciun fir neîntors de iarbă!

Iar tu, iubite, stai în casă neclintit
De ar tace se descria vie într-un dans.
Mie-mi trecea iute prin vene un vals,
Nici vântul, nici tunetul nu m-au oprit!

Mă pierd ușor în tumultul de afară,
Înconjurată de trăiri și energie,
Pe cât de copleșită, tot pe atât de vie...
Deși îmi plăcea, era ultima oară...

Natura obosită se stinge-n amurg
Vântul acum este mai liniștit,
Dansul sălbatic și el s-a oprit,
Nici șiroaiele nervoase nu mai curg.

Nostalgia Crăciunului

Ceva din interior m-a trezit,
Din cadrul ce m-a captat de afară
Un brad voios ce a licărirt
Îmbrăcat în globuri și beteală.

Mirosul de conifer contura armonios
Tabloul ce-l numeam Crăciun.
Oh, cât era de frumos!
Întoarce-mă în trecut acum!

Când an de an vesteam în sat,
Că s-a născut din Maria,
Al nostru pur împărat,
Că s-a născut Mesia!

Cum mama ne chema acasă,
Și prin îngheț cu drag veneam
Privind uimiți prea plina masă,
Nestingheriți, rapid mâncam!

Iar mai apoi ne adunăm
În jur de brad nerăbdători
La multe bogății visam...
Ce bucurii de sărbători!

De dimineață îmbrăcați frumos,
Pregătiți de preasfânta Biserică
Cuvintele-s de prisos...

Letiția Mezei
Am 16 ani și învăț la Liceul Teoretic „Jozsef Gregov Tajovksy” din Nădlac și printre pasiunile mele se regăsesc poezia și teatrul, pe care îl practic în cadrul unui grup.

Fac plimbări nocturne-n țopăială
Ghinion e prea mult metal
Mă împiedic, ajutor
Mă ia foamea, vreau mâncare

Bat pe tastatură, cer graffiti
Vreau un glonț în cap
Să îmi revin, prea multă dragoste
În univers şi prea putină țopăială
Vreau un cui de iarbă
Să îmi revin
A, stai nu-i nimic e doar
Universul meu imaginar

Karina Mitco Rus

Am 18 ani și studiez jurnalismul la Universitatea de Vest din Timișoara. Pe lângă pasiunea pentru scris, îmi place să mă plimb cu bicicleta și de câțiva ani mi-am descoperit și pasiunea pentru design, mai exact pentru coperte și afișe. Sunt pasionată de cărțile tip jurnal, deoarece îmi pare că oferă o mai mare verosimilitate decât celelalte materiale scrise.

Artez

și pentru că sunt artă,
artez.
și pentru că sunt iubire,
iuberez.
și pentru că sunt speranță,
sperez.
și pentru că sunt creație,
creez.
dar, mai mult decât toate,
sunt ființă,
și ființez, în existentul ăsta,
atât de neexistent.
sunt și om,
și de aceea și omez,
la capătul unde
zboară petalele macilor!

Iasmina Nicola

Am 15 ani și sunt elevă la Colegiul Național „Preparandia-Dimitrie Țichindeal”; profilul pedagogic. Îmi petrec timpul liber realizând schițe, picturi și scriind poezie. Anul acesta m-am înscris în cenaclul literar „Planete”, organizat la liceu. Am publicat texte doar în revista școlii gimnaziale, sub îndrumarea unor cadre didactice care și-au pus amprenta asupra personalității mele și m-au motivat.

Târziu în noapte

Uite-mă trează târziu,
Aici stau și încă scriu
Lacrima-mi curge pe-obraz,
Viața n-are niciun haz.

Stai aici în fața mea
Mă privești cu ochii reci
Haide, spune, nu mă vrăji
Ce vrei de la mine, deci?

Ai nevoie de-ajutor?
Of, copil neştiutor,
Durerea-ți va dispărea
O voi lua cu mâna mea

Larissa Oprea
Sunt elevă în clasa a XII-a la Colegiul Național „Vasile Goldiș” din Arad și scriu versuri de vreo patru ani. Sincer, habar nu am cum fac asta și nu am niciun plan exact de scriere. Îmi plac foarte mult activitățile în aer liber. Nu îmi place noțiunea de timp și nici agitația, dar probabil se datorează faptului că m-am născut în Ardeal. Nu îmi place tehnologia, în sensul că m-aș fi putut lipsi de ea în multe din experiențele de până acum și asta mi-ar fi îmbunătățit stilul de viață.

DEFECT

Ca întunericul să nu-ți fure
lumina,
ea trebuie să fie orbitoare;
ori, daca tu vrei să stingi întunericul cu
lumina
adesea ea va sfârși sugrumată.
Și-atunci eu ce să fac?
Asta înseamnă să mă bucur de
lumină,
În timp ce-o văd
pierind.
Măcar am găsit un cufăr
în care s-o pot ascunde,
dar e defect.

Poftă bună!

Monotonie, filtre și poze,
Bârfe, comentarii și muze,
Like-uri și faimă, ce mai contează,
Oricum pe aici toți se blamează.

Nimicuri, prostie, iubire și ură,
Falsitate, tâmpenie și „postură”
Și de te uiți puțin mai departe
Vezi bulinuțe cu capete moarte.

Un amestec sumbru, odios
Care întoarce lumea pe dos.
E doar o … shaorma mare, cu de toate,
Ce te conduce la singurătate.

Tumori interioare

Să mori pe dinăuntru
E mult mai rău
Decât să mori pe dinafară.
Rămâi fără suflu,
Dar doar ipotetic
Și te mai poți bucura
Doar de vioară.

Să mori pe dinăuntru
E cumplit,
Căci nu te mai poți bucura,
Ești silit.
Să trăiești, să te lași amăgit
Că-ntro zi o să te bucuri
Până și de sumbrele viori
Care-ți cresc demonii interiori
Ca pe copiii lor –
Ce sunt de fapt tumori.

Vreau să dorm

Pleoapele mele
Sunt cărămizi
Și corpul meu
Un morman de bibelouri sparte.

Bâjbâi printre notele
Melodiei ce rulează
Pe telefonul luminos,
Ce-mi sparge retina.

Noroc cu muzica,
Că altfel,
Mi-ar fi fost sparte
Și urechile
De oboseală.
Noroc cu muzica,
Că altfel aș fi fost
MOARTĂ DEMULT.

Melania Petcuț

Am 19 ani și sunt studentă a Facultății de Litere din Cluj-Napoca. Am început să scriu în liceu, atât proză cât și poezie, și sunt pasionată, în general, de tot ce ține de arte: fotografie, desen, literatură. Mi-ar face plăcere să fiu o scriitoare de succes într-o zi, sau traducător la o editură. În orice caz, nu cred că aș putea renunța vreodată la scris.

***

Privesc placa de vinil zdrobită de perete
Și acul care trece peste nimic.
Golul dintre norii ce se repetă
Și lumina difuză
Trimit fiori de întuneric pe piele
La fel cum degetele tale făceau cândva.
Gustul de cireșe de pe buzele mele umede,
O reminiscență a ceaiului poștiolit
Și toate întrebările care începeau cu „dacă...”

Francesca Segheci
Am 16 ani și sunt elevă la Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” din Arad. Îmi place foarte mult să citesc și să ascult muzică, în timp ce privesc, în speciali, apusul soarelui.

Bau!

Pe facebook am găsit
Un chin sub formă de vis
Magia lunii i-a dat,
Un chip de speriat

Din vis m-am trezit
Că aveam WI-FI-ul deschis
M-am temut de iarnă
Că era ca o vamă
Fără gheaţă şi ninsoare
Doar cu fericitul soare

Ca un rechin prădător
Visez şi eu un scriitor

Dă-i cu apă și vis pe mine
Să fie text. Să fie bine.

Cuprins

Categoria sub 14 ani 9
Denis Barany 11
Daniela Ondejovics 17
Anastasia Maria Solomie 19
Dorin Ungureanu 23
Categoria 14 -20 ani 29
Iulia Banciu 31
Cristina Borteș 35
Denisa Borzași 37
Roxana Colompar 41
Teodora Danciu 43
Andreea Doboș 47
Ema Fabri 49
Boris Horvath-Pădurean 55
Amina Lup 61
Letiția Mezei 67
Karina Mitco Rus 69
Iasmina Nicola 71
Larissa Oprea 73
Melania Petcuț 79
Francesca Segheci 81